

Minister Finansów i Gospodarki

Znak pisma: DPP-VII.054.10.2026
Warszawa, 03 czerwca 2026 r.

**Pan
Włodzimierz Czarzasty
Marszałek Sejmu RP**

Dotyczy: interpelacji nr 16777 w sprawie potrzeby przygotowania strategii transformacji przemysłu w Polsce

Szanowny Panie Marszałku,

poniżej przekazuję odpowiedź na interpelację nr 16777 Pana posła Jarosława Krajewskiego w sprawie potrzeby przygotowania strategii transformacji przemysłu w Polsce.

Na wstępie zaznaczam, że na uwarunkowania gospodarcze dla polskiego przemysłu stalowego mają wpływ działania kilku organów: ministra właściwego ds. energii (regulacje w zakresie cen/ryнку energii), ministra właściwego ds. rozwoju regionalnego (regionalne instrumenty wsparcia), ministra wł. ds. klimatu (regulacje środowiskowe, CBAM) oraz ministra wł. ds. gospodarki. Dlatego odpowiedzi na pytania z interpelacji zostały opracowane z uwzględnieniem wkładu z innych resortów.

Ad 1.

Obecnie nie ma jednego dokumentu lub programu obejmującego transformację przemysłu w Polsce.

Tym niemniej warto zaznaczyć, że pytanie dotyczy dokumentów strategicznych wyższego i niższego rzędu, które wspierają, ale nie warunkują działań Rządu na rzecz transformacji energetycznej przemysłu. Sama odpowiedzialność za kształtowanie polityki przemysłowej jest określona ustawą z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji. Więcej informacji na temat zakresu odpowiedzialności poszczególnych ministrów zostało zawarte w odpowiedzi na pytanie 6.

Ad 2.

Minister właściwy ds. energii odpowiada m.in. za opracowanie, aktualizację oraz sprawozdawczość z realizacji dokumentów strategicznych w obszarze energii, jakimi są Krajowy Plan w dziedzinie Energii i Klimatu (KPEiK) oraz Polityka Energetyczna Polski (PEP).

Dokumenty te wyznaczają ramy prowadzenia transformacji energetycznej. Zgodnie z załącznikiem 5 (Finansowanie transformacji klimatyczno-energetycznej) do projektu aktualizacji KPEiK, łączne nakłady inwestycyjne niezbędne do poniesienia w sektorze przemysłowym w obszarze transformacji energetyczno-klimatycznej w latach 2026-2040 wynoszą ok. 112 miliardów PLN (scenariusz WEM) i ok. 177 miliardów PLN (scenariusz

WAM). Całościowe nakłady w przemyśle obejmują: elektryfikację procesów przemysłowych, w tym wytwarzanie ciepła przemysłowego (z uwzględnieniem magazynowania ciepła), w celu dostosowania procesów do funkcjonowania w systemie energetycznym z dominującym udziałem źródeł pogodozależnych; tam, gdzie bezpośrednia elektryfikacja nie jest możliwa, jak i jako wsadu procesowego; poprawę efektywności energetycznej; wymianę lub modernizację kotłów przemysłowych i pieców; wymianę i modernizację napędów elektrycznych oraz źródeł światła; maksymalizację wykorzystania ciepła odpadowego zarówno na potrzeby własne zakładów, jak i na potrzeby zewnętrzne (np. dla sieci ciepłowniczych lub zakładów wymagających ciepła o niższej temperaturze); a także instalacje CCS tam, gdzie redukcja emisji innymi metodami byłaby technicznie niemożliwa lub nieuzasadniona kosztowo. Należy przy tym zaznaczyć, że KPEiK nie zawiera szczegółowego podziału nakładów inwestycyjnych dla sektora przemysłowego na wskazane przez Pana Pośta kategorie – dane zostały przedstawione w sposób zagregowany.

Należy dodać, że Polska jest największym beneficjentem Funduszu na rzecz Sprawiedliwej Transformacji (FST) w UE z łączną alokacją w wysokości 3,85 mld euro. Za krajową koordynację środków z tego funduszu odpowiada Ministerstwo Funduszy i Polityki Regionalnej. Zarządzanie FST jest w całości zdecentralizowane i odbywa się poprzez programy regionalne. FST ma na celu ograniczenie negatywnych skutków transformacji w kierunku gospodarki neutralnej dla klimatu. Podział alokacji FST jest następujący:

Dolnośląskie – 581 587 571 EUR,

Łódzkie – 369 522 769 EUR,

Małopolskie – 264 558 697 EUR,

Śląskie – 2 216 868 989 EUR,

Wielkopolskie - 414 808 447 EUR.

Ad 3.

Transformacja przemysłu sama w sobie obejmuje wiele zagadnień, jest też elementem szeroko pojętego celu oszczędności w zużyciu energii elektrycznej w gospodarce i mieszkalnictwie. Obecnie w tym zakresie funkcjonuje ponad 100 różnych programów wspierających efektywność energetyczną u odbiorcy końcowego.

Dane dotyczące oszczędności energii finalnej wynikających z instrumentów wsparcia efektywności energetycznej są gromadzone w **Centralnym Rejestrze Oszczędności Energii Finalnej**. Rejestr agreguje oszczędności energii realizowane dzięki tzw. działaniom alternatywnym, które finansowane są m.in. z budżetu państwa, budżetu samorządowego, funduszy europejskich oraz środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. Pełen wykaz ww. programów znajduje się w obwieszczeniu Ministra Klimatu i Środowiska z dnia 12 sierpnia 2025 r. w sprawie wykazu programów i instrumentów finansowych dotyczących przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej u odbiorcy końcowego¹.

Wydatki Rządu na transformację przemysłu są częściowo zawarte w sprawozdaniach, które Polska jest zobowiązana składać na podstawie Dyrektywy ETS. Z zestawienia (dostępnego pod adresem <https://reportnet.europa.eu/public/country/PL>) za 2024 r. wynika, że sam

---

¹ Dz. U. 2025 r. poz. 852

system rekompensaty kosztów pośrednich dla sektorów i podsektorów energochłonnych w 2024 r. pochłonał 2,65 mld zł.

Rząd nie dysponuje specyficzną matrycą finansowania transformacji przemysłu w ujęciu, które jest zawarte w pytaniu nr 3 niniejszej interpelacji.

Ad 4.

Projekt „Planu działań dla zrównoważonego rozwoju przemysłu stalowego w Polsce” był efektem prac Zespołu do spraw opracowania rozwiązań mających na celu poprawę sytuacji branży hutniczej, powołanego w Ministerstwie Przemysłu i został opublikowany w czerwcu ubiegłego roku w celu przeprowadzenia konsultacji. W toku prac zrealizowano szereg spotkań poświęconych poszczególnym obszarom tematycznym, z udziałem przedstawicieli strony pracodawców, pracowników oraz właściwych resortów – w zależności od zakresu omawianych zagadnień. Ministerstwa były na bieżąco informowane o zidentyfikowanych problemach sektora hutniczego oraz o rekomendowanych kierunkach działań. Ostatecznie dokument przyjął formę „Rekomendacji dla zrównoważonego rozwoju przemysłu stalowego w Polsce”, a jego celem było uporządkowanie kluczowych wyzwań stojących przed przemysłem stalowym w Polsce oraz wskazanie kierunków działań, które mogą stanowić punkt odniesienia dla dalszych prac prowadzonych w ramach właściwych polityk resortowych. Projekt został skonsultowany wewnątrzresortowo i w najbliższym czasie planowane jest jego przekazanie do konsultacji międzyresortowych, po zakończeniu których nastąpi finalizacja prac oraz przekazanie do akceptacji Ministra Energii. Zarówno zidentyfikowane wyzwania, jak i proponowane działania zaradcze wyodrębnione w ww. dokumencie w formie rekomendacji szczegółowych, zostały przyporządkowane kompetencyjnie zgodnie z kompetencjami do poszczególnych resortów i instytucji.

Ad 5.

Instrumenty wsparcia dla przedsiębiorstw w zakresie poprawy efektywności energetycznej zostały uruchomione z następujących środków:

Programu Fundusze Europejskie na Infrastrukturę, Klimat, Środowisko 2021-2027 (FEnIKS)

W FEnIKS środki przeznaczone są na poprawę efektywności energetycznej w dużych i średnich przedsiębiorstwach, w tym: modernizację energetyczną budynków zakładowych, podniesienie efektywności energetycznej procesów wytwórczych, zwiększenie efektywności energetycznej systemów obiegu mediów w zakładach, ciągów transportowych oraz systemów pomocniczych, układów odzysku ciepła z procesów przemysłowych, oświetlenia, instalację urządzeń OZE z magazynami energii oraz instalację urządzeń do produkcji, magazynowania, transportu wodoru odnawialnego.

Wsparcie udzielane jest w formie instrumentu finansowego, tj. pożyczki z elementem dotacyjnym w formie umorzenia w ramach jednej operacji. Całkowita kwota pochodząca ze środków UE możliwa do wykorzystania w tym obszarze to 40 mln EUR. Do tej pory odbyły się dwa nabory wniosków dla przedsiębiorstw zainteresowanych uzyskaniem finansowania. Wartość złożonych w naborach wniosków przekracza dostępną alokację, dlatego nie przewiduje się kolejnych naborów.

Krajowego Planu Odbudowy (KPO)

W KPO w ramach inwestycji B1.2.1 „Efektywność energetyczna i OZE w przedsiębiorstwach – inwestycje o największym potencjale redukcji emisji gazów cieplarnianych” wsparcie przeznaczone jest wyłącznie dla dużych przedsiębiorstw m.in. na: budowę, rozbudowę lub modernizację istniejących instalacji przemysłowo-produkcyjnych, urządzeń przemysłowych i instalacji elektroenergetycznych, zwiększenie udziału wykorzystywania niskoemisyjnych lub zeroemisyjnych paliw w procesach wytwarzania, z zachowaniem najwyższych standardów emisyjnych, zastąpienie niskoefektywnych energetycznie źródeł ciepła wykorzystujących paliwa (stałe, ciekłe, gazowe) lub energię elektryczną źródłami charakteryzującymi się wyższą efektywnością energetyczną, czy też termomodernizację budynków i obiektów wykorzystywanych w procesach przemysłowych.

W ramach inwestycji B1.2.1 podpisanych zostało 13 umów o udzielenie wsparcia pożyczkowego, a całkowita kwota udzielonego wsparcia wynosi prawie 72 mln EUR. Przedsięwzięcia będą realizowane do początku 2030 roku. W KPO również nie przewiduje się kolejnych naborów w tym obszarze.

Programu Fundusze Europejskie dla Nowoczesnej Gospodarki (FENG)

W jego ramach transformacja energetyczna przedsiębiorstw została uwzględniona przede wszystkim w takich działaniach jak:

1) Gwarancja Ekomax - w ramach dwóch typów projektów:

- termomodernizacja posiadanych budynków (produkcyjnych, usługowych, biurowych, handlowych) – obligatoryjny komponent projektu, potwierdzony audytem energetycznym,
- dodatkowy komponent projektu - projekt możliwy do realizacji samodzielnie, tj. bez powiązania z termomodernizacją, którego zakres wynikający z dokumentu audytu energetycznego wskazuje, że przyczyni się do wprowadzenia oszczędności zużycia energii pierwotnej na poziomie minimum 30 proc., polegający na wprowadzeniu:
  - a) technologii służących zmniejszeniu zużycia energii pierwotnej, w tym modernizacja linii produkcyjnych, maszyn i urządzeń wykorzystywanych w celu prowadzenia/rozwoju własnej działalności produkcyjno-usługowej,
  - b) instalacji odnawialnych źródeł energii, kogeneracja, magazynowanie energii oraz technologie do wytwarzania paliw alternatywnych służące wytwarzaniu energii w celu prowadzenia/rozwoju własnej działalności produkcyjno-usługowej,
  - c) rozwiązań gospodarki obiegu zamkniętego w prowadzonej działalności produkcyjno-usługowej, przyczyniających się do zwiększenia efektywności energetycznej przedsiębiorstwa, w tym bezodpadowe lub niskoodpadowe technologie produkcji, instalacje do recyklingu i selektywnej zbiórki odpadów oraz służące zmniejszeniu zużycia i odzyskiwaniu surowca w procesach produkcyjnych,
  - d) budowa, rozbudowa, wymiana lub odnowienie systemów ciepłowniczych i chłodniczych w celu zwiększenia efektywności energetycznej źródeł ciepła lub zimna wykorzystywanych w prowadzonej działalności produkcyjno-usługowej

- e) rozwiązań służących retencjonowaniu, oczyszczaniu i uzdatnianiu wody, w tym technologie ograniczające zużycie wody w procesach produkcyjnych (w wartościach bezwzględnych lub na jednostkę produktu) lub systemy zamkniętych obiegów wody.

2) Kredyt ekologiczny - środki dostępne w ramach działania są skierowane na zmodernizowanie posiadanej infrastruktury (np. budynki, maszyny i urządzenia). Efektem modernizacji musi być ograniczenie zużycia energii pierwotnej w zmodernizowanym obszarze o przynajmniej 30 proc. W porównaniu do bieżącego zużycia.

3) Fundusz Transformacji Cyfrowej i Przyjaznej dla Środowiska - W części zielonej wsparcie ukierunkowane będzie na sfinansowanie niezbędnych inwestycji (wdrożenie technologii środowiskowych), które pomogą w transformacji działalności przedsiębiorcy w kierunku zrównoważonego rozwoju oraz gospodarki o obiegu zamkniętym (oprócz wsparcia skierowanego na zwiększenie efektywności energetycznej przedsiębiorstw), w tym dotyczących rozwoju nowych modeli biznesowych na to ukierunkowanych. Instrument będzie uzupełniał ofertę programu FENG związaną z „zazielenianiem” firm poprzez możliwość wsparcia projektów polegających wyłącznie na transformacji firm w kierunku zrównoważonego rozwoju.

Należy podkreślić, że **elektryfikacja przemysłu pełni istotną rolę w kontekście transformacji energetycznej**. Sukces elektryfikacji przemysłu zależy w dużej mierze od kondycji i elastyczności sieci elektroenergetycznych. Należy pamiętać, że aby tradycyjne zakłady przemysłowe mogły wykorzystywać energię elektryczną w swoich procesach produkcyjnych konieczne jest zwiększenie mocy w systemie – istniejące przyłącza często nie są w stanie obsłużyć tak dużego poboru mocy w systemie. System elektroenergetyczny musi też radzić sobie z niestabilnymi odnawialnymi źródłami energii oraz być w stanie przesyłać energię na duże odległości (np. z morskich farm wiatrowych). Z punktu widzenia przedsiębiorstw chcących zelektryfikować swoje procesy produkcyjne, jednym z kluczowych aspektów jest też konieczność zapewnienia stabilnych dostaw energii tj. takich, gdzie wahania napięcia niemal nie występują, dlatego w ramach:

- **Programu Fundusze Europejskie na Infrastrukturę, Klimat, Środowisko na lata 2021-2027** na inwestycje w inteligentne systemy energetyczne dostępne są środki dotacyjne w wysokości 772 mln EUR.
- **Krajowego Planu Odbudowy i Zwiększania Odporności** przewidziano, dodatkowe środki bezzwrotne na rozwój sieci elektroenergetycznych. Ich wysokość wynosi ok. 1,55 mld EUR. Spółki zajmujące się dystrybucją i przesyłem energii elektrycznej skorzystały też z dostępnych w ramach KPO pożyczek na łączną kwotę ok. 13,4 mld EUR.

W latach 2026–2027 wsparcie dla przedsiębiorstw przemysłowych w zakresie elektryfikacji procesów, poprawy efektywności energetycznej oraz obniżania kosztów energii w obszarze kompetencji MKiŚ realizowane jest przede wszystkim poprzez instrumenty już funkcjonujące w obowiązującym otoczeniu prawnym, tj. mechanizmy wynikające z ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii².

Kluczowym instrumentem skierowanym do odbiorców energochłonnych są przewidziane w ustawie o odnawialnych źródłach energii **ulgi dla odbiorców przemysłowych**, które zostały istotnie zaktualizowane nowelizacją, obowiązującą od 2025 r. Mechanizm ten

---

² Ustawa z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz.U. 2015 poz. 478 z późn. zm.)

umożliwia przedsiębiorstwom spełniającym kryteria energochłonności oraz prowadzącym działalność w określonych branżach znaczne obniżenie kosztów energii elektrycznej, poprzez obniżenie poziomu wolumenu, od którego realizowany jest obowiązek uzyskiwania i przedstawiania do umorzenia świadectw pochodzenia energii z OZE, redukcję opłaty OZE oraz redukcję opłaty kogeneracyjnej (CHP).

Ulgi te przysługują odbiorcom przemysłowym posiadającym odpowiedni status, ustalany na podstawie intensywności zużycia energii elektrycznej w relacji do wartości dodanej brutto oraz prowadzenia działalności w sektorach narażonych lub szczególnie narażonych na ryzyko przeniesienia działalności poza Unię Europejską. Mechanizm ten ma na celu zachowanie konkurencyjności przemysłu energochłonnego w okresie transformacji energetycznej.

W zakresie umów sprzedaży bezpośrednio pomiędzy wytwórcą a odbiorcą końcowym (Power Purchase Agreement, PPA) należy zwrócić uwagę na procedowany **projekt ustawy o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw (UC118)**. Przepisy w nim zawarte stanowią implementację dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2413 z dnia 18 października 2023 r. zmieniającej dyrektywę 2018/2001, rozporządzenie (UE) 2018/1999 i dyrektywę 98/70/WE w odniesieniu do promowania energii ze źródeł odnawialnych oraz uchylającej dyrektywę Rady (UE) 2015/652, a także uspołnienie z regulacjami zawartymi w art. 121 i kolejnych ustawy o odnawialnych źródłach energii.

W projekcie ustawy zmieniono definicję umowy PPA, wskazując, że dotyczy ona sprzedaży paliw lub energii wytworzonych z odnawialnego źródła energii a nie jak do tej pory wyłącznie energii elektrycznej. Jednocześnie w celu uwzględnienia uwagi Prezesa URE, doprecyzowano, że stroną tej umowy jest odbiorca końcowy, a nie odbiorca. Ponadto, w celu wdrożenia art. 15 ust. 8 dyrektywy 2018/2001, art. 121 i 122 ustawy o odnawialnych źródłach energii dot. gwarancji pochodzenia, zostały rozszerzone o sposób dostarczania biometanu, biogazu lub biogazu rolniczego za pomocą gazociągu bezpośredniego. Art. 127b ustawy o odnawialnych źródłach energii objął działaniami promującymi umowy PPA. Działania te będą wykazywane w zintegrowanym Krajowym Planie na rzecz Energii i Klimatu oraz jego aktualizacji oraz w sprawozdaniach z postępów w dziedzinie energii i klimatu, o których mowa w art. 15ab ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne³. Same zaś sprawozdania będą dodatkowo zawierały informację na temat ilości energii elektrycznej objętej umowami PPA.

Upowszechnienie umów PPA w przemyśle zapewni stabilne dostawy paliw i energii na dłuższy okres wg. warunków elastycznie ustalonych i dopasowanych do potrzeb przedsiębiorcy, ograniczy ryzyko wzrostu cen, jednocześnie zabezpieczając przedsiębiorców przed dużą zmiennością na rynku energii, a także pozwoli lepiej zaplanować budżet firmy. Zawieranie umów PPA dotyczących paliw lub energii wytworzonych w instalacjach OZE poprawia nie tylko wizerunek przedsiębiorcy, ale również wspiera budowę nowych instalacji OZE, przyczynia się do transformacji energetycznej oraz rozwoju lokalnych projektów.

Ponadto, w odniesieniu do efektywności energetycznej należy wskazać, że w Polsce funkcjonuje wiele instrumentów wspierających jej poprawę. Najważniejszym z nich jest system zobowiązujący do efektywności energetycznej, zwany inaczej **systemem białych certyfikatów**. W ramach tego systemu możliwe jest uzyskanie białych certyfikatów za realizację przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, w tym m.in. modernizację instalacji przemysłowych, odzyskiwanie energii lub ograniczanie strat w procesach przemysłowych. Prawa majątkowe wynikające z białych certyfikatów są

---

³ Ustawa z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz.U. 1997 nr 54 poz. 348 z późn. zm.)

towarem giełdowym, a wnioski o wydanie białych certyfikatów są składane do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki w trybie ciągłym. Należy podkreślić, że przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej może również realizować odbiorca energochłonny.

W ramach rozwoju systemu białych certyfikatów w najbliższych latach przewiduje się m.in. usprawnienie procesu weryfikacji audytów efektywności energetycznej oraz wprowadzenie cyfryzacji tego systemu. Istotnym elementem będzie również zapewnienie dostępności dostatecznej liczby wiarygodnych audytorów, mających kompetencje w dziedzinie efektywności energetycznej, co znacząco poprawi jakość audytów efektywności energetycznej przedkładanych przez nich do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

Wśród obecnie dostępnych instrumentów należy wymienić uruchomiony przez Ministerstwo Rozwoju i Technologii **mechanizm zaliczkowych wypłat rekompensat kosztów pośrednich** dla sektorów energochłonnych oraz wcześniejsze rozliczanie ich części. Zaliczka to tymczasowe wsparcie finansowe, rozliczane przy wypłacie rekompensat za dany rok (pierwsze zaliczki wypłacono w lipcu 2025 r.). Wprowadzenie systemu zaliczkowego wiąże się z szeregiem korzyści dla polskich przedsiębiorstw sektora energochłonnego. Przede wszystkim system zaliczkowy zapewnia stabilność prowadzenia działalności przez firmy, ponieważ pomaga utrzymać płynność finansową.

Ministerstwo Rozwoju i Technologii planuje również wspierać konkurencyjność polskich przedsiębiorstw energochłonnych na bazie przyjętego w czerwcu 2025 r. przez Komisję Europejską komunikatu w zakresie pomocy publicznej – komunikat Komisji Ramy środków pomocy państwa na rzecz wsparcia Paktu dla czystego przemysłu, tzw. CISAF (Clean Industrial Deal State Aid Framework) (Dz. Urz. UE C/2025/3602 z 04.07.2025 r.).

CISAF określa między innymi warunki udzielania wsparcia dla działań służących poprawie dostępu do przystępnej cenowo energii elektrycznej dla odbiorców energochłonnych.

Dopłata do cen energii dla przemysłu energochłonnego (sekcja 4.5 CISAF) będzie mogła objąć obniżenie o co najwyżej 50% średniej rocznej hurtowej ceny rynkowej na obszarze rynkowym, na którym beneficjent jest podłączony, dla nie więcej niż 50% jego rocznego zużycia energii elektrycznej. Całkowite roczne zużycie energii elektrycznej można mierzyć albo w roku, w którym powstaje koszt kwalifikowalny, albo w roku poprzednim. Obniżki nie mogą skutkować ceną poniżej 50 EUR/MWh na kwalifikujące się zużycie.

Beneficjenci będą zobowiązani do dokonywania inwestycji, które przyczynią się do transformacji przemysłowej i obniżą koszty systemu energetycznego w perspektywie średnio- i długoterminowej. Kwalifikujące się działania inwestycyjne będą mogły obejmować na przykład rozwój zdolności wytwórczych energii odnawialnej, rozwiązania w zakresie magazynowania energii, zwiększenie elastyczności strony popytowej oraz ulepszenia efektywności energetycznej.

Obecnie trwają prace nad projektem ustawy umożliwiającej przygotowanie programu dopłat do cen energii według założeń opisanych powyżej. Według obecnego harmonogramu planowane jest, aby program był dostępny dla przedsiębiorstw energochłonnych od 2027 r. Zakładane założenia mogą ulec zmianie i nie wykluczają podjęcia innych działań zmierzających do wsparcia sektora energochłonnego.

Ad 6.

Transformacja przemysłu jest złożonym, rozciągniętym w czasie procesem, który jest stymulowany przez politykę Rządu i strategiczny kierunek nadawany przez Komisję Europejską. Jednak faktyczna transformacja pozostaje skutkiem autonomicznych decyzji

podejmowanych w przedsiębiorstwach. Decyzji dotyczących wielkości i celu inwestycji, czy ogólnie sposobu adaptacji polityki firmy do warunków otoczenia. Rola Rządu w transformacji przemysłu obejmuje wyznaczanie celów strategicznych dla gospodarki i tworzenie ram prawnych, w których poruszają się przedsiębiorcy. Z kolei zarządzanie polityką gospodarczą, energetyczną czy klimatyczną, leży w gestii dedykowanych resortów, ponieważ powinno być prowadzone w sposób spójny, niezależnie od branży czy sektora gospodarki.

Zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r o zasadach prowadzenia polityki rozwoju przez politykę rozwoju rozumie się zespół wzajemnie powiązanych działań podejmowanych i realizowanych w celu zapewnienia trwałego i zrównoważonego rozwoju kraju, spójności społeczno-gospodarczej, regionalnej i przestrzennej, podnoszenia konkurencyjności gospodarki oraz tworzenia nowych miejsc pracy w skali krajowej, regionalnej lub lokalnej.

Natomiast art. 4. 1. ww. Ustawy wskazuje, że politykę rozwoju prowadzi się na podstawie strategii rozwoju, programów i dokumentów programowych oraz polityk publicznych oraz że polityka rozwoju może być prowadzona również na podstawie instrumentów prawnych i finansowych określonych w odrębnych przepisach.

Zawarte w ww. ustawie przepisy definiujące rolę, zakres i organy odpowiedzialne za przygotowanie poszczególnych dokumentów strategicznych, programów i planów oraz zasady ich przygotowywania, tworzą systemowe podstawy dla prowadzenia spójnej, harmonijnej polityki rozwoju kraju.

Zakres odpowiedzialności poszczególnych członków Rady Ministrów określa ustawa z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji, zgodnie z którą sprawy polityki przemysłowej stanowią część działu gospodarka. Za ten dział odpowiada minister właściwy ds. gospodarki.

Na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 sierpnia 2025 r. (Dz.U. 2025 poz. 1141) Ministerstwo Energii przejęło uprzednie kompetencje przekształconego Ministerstwa Przemysłu. Kluczowe obszary odpowiedzialności Ministerstwa Energii obejmują politykę energetyczną państwa, bezpieczeństwo energetyczne, elektroenergetykę, ciepłownictwo, górnictwo, hutnictwo, przemysł naftowy i gazowniczy, paliwa transportowe, a także rozwijanie alternatywnych i jądrowych źródeł energii.

Ministerstwo Funduszy i Polityki Regionalnej prowadzi działania na rzecz zrównoważonego i równomiernego rozwoju Polski. Zajmuje się programowaniem funduszy unijnych, przygotowuje krajowe dokumenty potrzebne do uruchomienia tych środków. Koordynuje realizację Krajowego Planu Odbudowy i Zwiększania Odporności, opracowuje i wdraża programy rozwoju finansowane ze środków krajowych i unijnych, w tym wspomniany wcześniej Fundusz na rzecz Sprawiedliwej Transformacji.

Działania prowadzone w Ministerstwie Klimatu i Środowiska wpływają na sektor przemysłowy w ramach kształtowania zasad dla transformacji energetycznej oraz ograniczenia emisyjności polskiej gospodarki. W tym zakresie realizowany jest szereg działań skierowanych do sektorów energochłonnych, w tym cementowego, stalowego, chemicznego, szklarskiego i ceramicznego, których celem jest zapewnienie dostępu do instrumentów dekarbonizacji.

W zakresie posiadanych przez MKiŚ kompetencji należy przede wszystkim wskazać na podejmowane działania mające na celu zapewnienie przemysłowi dostępu do technologii wodoru odnawialnego oraz technologii wychwytu, transportu i składowania dwutlenku węgla tzw. CCS. Rolę obu technologii określono w Strategii Rozwoju kraju do 2035 oraz Krajowym Planie na rzecz Energii i Klimatu. Szczegółowe cele i działania w zakresie rozwoju gospodarki wodorowej określone są w przyjętej przez rząd w 2021 r. Polskiej Strategii

Wodorowej, natomiast rolę technologii CCS oraz działania mające na celu zapewnienie dostępu do tej technologii dla sektorów energochłonnych, nieposiadających alternatywnych rozwiązań, określone zostaną w przygotowywanej obecnie przez MKiŚ strategii rządowej na rzecz wychwytu, transportu, składowania i wykorzystania dwutlenku węgla.

W ramach wdrażania Polskiej Strategii Wodorowej należy w szczególności wskazać na realizowany w ramach KPO program wsparcia produkcji wodoru odnawialnego pochodzenia niebiologicznego oraz wodoru niskoemisyjnego, którego rezultatem będzie budowa elektrolizerów o łącznej mocy ok 343 MW, zapewniających produkcję ok 50 tys. ton wodoru.

Jednocześnie w aktualizacji Krajowego programu na rzecz Energii i Klimatu przewidziane są dalsze instrumenty wsparcia rozwoju gospodarki wodorowej oraz technologii CCS. W działaniach 56-64 zostały zdefiniowane kierunki i cele działań, które będą realizowane przez wskazane w dokumencie resorty.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie informuję, że w mojej opinii podział kompetencji między resortami jest jasny, a każde ministerstwo realizuje zadania w ramach swojej właściwości. Przekazanie odpowiedzialności za koordynację transformacji przemysłu do jednego członka Rady Ministrów bądź resortu wydaje się niecelowe i trudne do wdrożenia w praktyce.

Ad 7.

Zgodnie z ustawą ETS⁴, środki uzyskane ze sprzedaży w drodze aukcji uprawnień do emisji stanowią dochód budżetu państwa z wyjątkami na dedykowane cele. Należy także uściślić, że mechanizm raportowania wydatkowania środków z aukcji już funkcjonuje. Na obecnym etapie nie są prowadzone rozmowy w celu uruchomienia kolejnego. Ewentualne zmiany w zakresie monitorowania wydatków budżetowych wymagają działań ze strony Ministerstwa Finansów (MF) jako dysponenta środków budżetu państwa.

Warto wyjaśnić, że minister właściwy do spraw klimatu posiada uprawnienia właścicielskie Skarbu Państwa dotyczące uprawnień do emisji sprzedawanych w drodze aukcji. Co za tym idzie Ministerstwo Klimatu i Środowiska (MKiŚ) wykonuje czynności techniczne związane z przekazaniem środków uzyskanych z aukcji uprawnień na odpowiednie rachunki bankowe. Wysokość przekazywanych środków i ich odbiorcy są określone ustawowo. Środki uzyskane ze sprzedaży w drodze aukcji uprawnień do emisji stanowią dochód budżetu państwa, będący we właściwości ministra właściwego do spraw finansów.

Zgodnie z art. 10 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE⁵ państwo członkowskie określa sposób wydatkowania dochodów uzyskanych z aukcyjnej sprzedaży uprawnień do emisji, przy zastrzeżeniu, że od dnia 5 czerwca 2023 r. 100% uzyskanych dochodów (lub ich równowartość) powinno zostać wykorzystane na wskazane w dyrektywie cele środowiskowe.

---

⁴ Ustawa z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz.U.2025.1685 t.j.)

⁵ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.Urz. UE.L Nr 275, str. 32)

Co więcej, na podstawie art. 19 ust. 2 rozporządzenia 2018/1999⁶ państwa członkowskie zobowiązane są do przygotowania i przedłożenia Komisji Europejskiej sprawozdania o wykorzystaniu dochodów uzyskanych z aukcyjnej sprzedaży uprawnień do emisji w terminie do dnia 31 lipca każdego roku.

Należy również wspomnieć o zasadzie jednolitości materialnej budżetu w Polsce zgodnie, z którą nie łączy się danych dochodów z konkretnymi wydatkami. Co do zasady w budżecie mamy określone wpływy oraz wydatki, jednak te dwie kategorie nie są ze sobą połączone celowościowo – wpływ z jakiegoś tytułu (w tym z aukcji uprawnień do emisji w ramach EU ETS) nie jest połączony z konkretnym wydatkiem.

W ramach budżetu państwa finansowane są zadania, które wpisują się w katalog celów określonych w dyrektywie ETS. Ich finansowanie nie jest bezpośrednio powiązane z wpływami z aukcji uprawnień do emisji, jednakże może być utożsamiane z wydatkowaniem równowartości finansowej wpływów z aukcji, co jest zgodne z zasadami określonymi w dyrektywie.

Wspomniane sprawozdania przygotowywane przez Polskę od początku wykazują wykorzystanie równowartości finansowej dochodów uzyskanych z aukcji na wskazane w dyrektywie 2003/87/WE cele środowiskowe. Podejście to jest zgodne z zasadą jednolitości materialnej budżetu, o której mowa wcześniej.

Gotowe sprawozdania przekazywane Komisji Europejskiej są dostępne publicznie pod linkiem <https://reportnet.europa.eu/public/country/PL>. Instytucją odpowiedzialną za sporządzanie i składanie do Komisji Europejskiej sprawozdań dotyczących wykorzystania przychodów z aukcji uprawnień do emisji (EU ETS) jest Minister Klimatu i Środowiska (wspierany merytorycznie i analitycznie przez Krajowy Ośrodek Bilansowania i Zarządzania Emisjami (KOBiZE)).

Ad 8.

Strategia Rozwoju Polski do 2035 r. (SRP2035) – której projekt oczekuje na przyjęcie przez Radę Ministrów – to kluczowy dokument strategiczny polskiego państwa, określający cele i kierunki rozwoju kraju w wymiarze społecznym, gospodarczym i przestrzennym.

Kwestie związane z transformacją przemysłu znajdują się w celu 2 SRP2035: *Tworzenie warunków dla konkurencyjnej i sprawiedliwej gospodarki z poszanowaniem dla środowiska i klimatu*, w szczególności w priorytecie 2.4: *Aktywna polityka w obszarze przemysłu i nowych technologii*. Należy jednak zaznaczyć, że z uwagi na szeroki zakres tematyczny i wynikający z tego poziom szczegółowości, dokument wyznacza przede wszystkim ramy strategiczne (kluczowe kierunki działań) dla transformacji przemysłu. **Kompleksowe, sektorowe ścieżki transformacji** mogą zostać doprecyzowane w dokumentach strategicznych niższego rzędu, takich jak: strategię sektorowe, polityki rozwoju czy programy rozwoju.

Niemniej, należy zaznaczyć, że projekt SRP2035 posiada rozbudowany system realizacji i monitorowania, w tym m.in. Plan działań na lata 2026-2029 składający się z 41 priorytetowych interwencji oraz listę 64 wskaźników z wartościami docelowymi na lata

---

⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (EU) 2015/652 oraz uchylecia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (Dz. Urz. UE L 328 z 21.12.2018, z późn. zm.).

2030 oraz 2035. Część z działań oraz wskaźników dotyczy kwestii szeroko pojętej transformacji przemysłu. Jako przykłady można wskazać np. wskaźniki: *Liczba pełnoskalowych instalacji CCS/CCU w Polsce, Gęstość robotyzacji – liczba robotów na 10 tys. osób pracujących w przetwórstwie przemysłowym.*

Zakres Krajowego planu na rzecz Energii i Klimatu jest określony w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w *sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu.* Z uwagi na szeroką płaszczyznę merytoryczną KPEiK należy traktować jako wskazanie ram strategicznych i kierunków transformacji energetyczno-klimatycznej, które mogą być doprecyzowane w odpowiednich planach sektorowych.

Należy podkreślić, że strategie rządowe stanowią dokumenty podlegające konsultacjom międzyresortowym oraz konsultacjom publicznym, w ramach których zapewniony jest wpływ na ich ostateczny kształt zarówno ze strony interesariuszy zewnętrznych, w tym podmiotów reprezentujących sektory przemysłowe, jak również członków Rady Ministrów. Zapewnia to jednocześnie spójność polityk realizowanych wobec poszczególnych sektorów gospodarki.

Z upoważnienia, z wyrazami szacunku

Michał Jaros

Sekretarz Stanu

/ kwalifikowany podpis elektroniczny /

w Ministerstwie Rozwoju i Technologii